

Ναυπάκτου Ιερόθεος: Ο Χριστός ως φίλος των αμαρτωλών

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου

Ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ὁμιλοῦσε καὶ καυτηρίαζε τοὺς Φαρισαίους καὶ ἀπεκάλυπτε τὴν πονηρίαν καὶ τὴν ὑποκρισίαν τους, γι' αὐτὸ καὶ αὐτοὶ εὗρισκαν διάφορες ἀφορμὲς γιὰ νὰ Τόν κατηγορήσουν καὶ νὰ Τόν συκοφαντήσουν. Ἔλεγαν, δηλαδή, ὅτι ἔχει δαιμόνιο καὶ ὅτι «ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων» ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια (Ματθ. θ', 34). Ἔλεγαν ἀκόμη ὅτι εἶναι πλάνος (πρβλ. Ματθ. κζ', 63 - 64, Ἰω. ζ', 12) καὶ πλανᾷ τοὺς ἀνθρώπους καὶ πολλὰ ἄλλα.

Μεταξύ τῶν ἄλλων συκοφαντιῶν πού ἀπηύθυναν στόν Χριστό ἦταν καί ἓνας λόγος πού καταγράφει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς, ὅτι εἶναι «ἄνθρωπος φάγος καί οἰνοπότης, φίλος τελωνῶν καί ἁμαρτωλῶν» (Λουκ. ζ', 34). Αὐτός ὁ ἄνθρωπος, ἔλεγαν, δέν εἶναι ὅπως τόν νομίζει ὁ λαός, ἀλλά εἶναι φάγος καί οἰνοπότης, τρώει καί πίνει καί εἶναι φίλος τῶν τελωνῶν καί τῶν ἁμαρτωλῶν.

Ὁ Χριστός πηγαινε στά σπίτια τῶν ἀνθρώπων πού τόν καλοῦσαν, ἀλλά δέν ἔτρωγε καί δέν ἔπινε, ὅπως τό κατηγοροῦν οἱ Φαρισαῖοι. Ἄλλωστε, τό ξέρουμε ἀπό τήν συζήτηση πού ἔκανε μέ τήν Σαμαρείτιδα γυναίκα ὅτι, ὅταν τοῦ εἶπαν οἱ Μαθητές «ραββί, φάγε», ἐκεῖνος εἶπε «ἐμόν βρῶμά ἐστίν ἵνα ποιῶ τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με καί τελειώσω αὐτοῦ τό ἔργον» (Ἰω. δ', 31-34).

Ἐπομένως, δέν ἴσχυε αὐτό πού τόν κατηγοροῦσαν, ἀλλά ἐπειδή οἱ Φαρισαῖοι ἀπομονώνονταν ἀπό τόν λαό, ὁ Χριστός πηγαινε μαζί μέ τόν λαό καί συμμετεῖχε σέ ὅλες τίς ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ, ὅπως καί στόν γάμο τῆς Κανά, γι' αὐτό τόν κατηγοροῦσαν ὅτι εἶναι «φάγος καί οἰνοπότης».

Ἐπίσης, ἔλεγαν ὅτι ὁ Χριστός «εἶναι φίλος τελωνῶν καί ἁμαρτωλῶν», πού ἦταν μεγάλοι ἁμαρτωλοί τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὡς φοροεισπράκτορες, καί ἁμαρτωλοί. Ἀλλά τελικά αὐτή ἡ συκοφαντία τήν ὁποία ἔλεγαν γιά τόν Χριστό, εἶναι τίτλος τιμῆς, ὅτι, δηλαδή, εἶναι φίλος τῶν τελωνῶν καί τῶν ἁμαρτωλῶν, ὅτι ἀγαπᾷ τούς ἁμαρτωλούς, τούς τελῶνες καί τίς πόρνες.

Στά ἱερά Εὐαγγέλια βλέπουμε, ὅτι ὁ Χριστός καταδικάζει τήν ὑποκρισία, καταδικάζει τούς ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι παρουσιάζονταν ὡς εὐσεβεῖς καί βεβαίως ἀγαποῦσε πάρα πολύ τούς τελῶνες. Εἶναι ὁ Ζακχαῖος πού μετανόησε καί σέ ὅσους ἀδίκησε τούς τά ἐπέστρεψε παρά πάνω. Εἶναι ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος ὁ ὁποῖος ἦταν τελώνης καί ἔγινε Μαθητής τοῦ Χριστοῦ. Καί εἶναι διάφορες ἄλλες ἁμαρτωλές γυναῖκες στίς ὁποῖες ὁ Χριστός ἔδειξε πολύ μεγάλη ἀγάπη καί ἄλλαξαν τρόπο ζωῆς.

Μάλιστα, ὁ Χριστός ἔλεγε στούς Φαρισαίους, ὁμιλώντας γιά διάφορα θέματα, ὅτι «οἱ τελῶναι καί αἱ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Ματθ. κα', 31), δηλαδή οἱ τελῶνες καί οἱ πόρνες πού ἐσεῖς κατηγορεῖτε, θά προηγηθοῦν ἀπό σᾶς στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Θά ἀναφερθοῦν δύο γεγονότα, πού φανερώνουν αὐτήν τήν ἀλήθεια.

Τό πρῶτο γεγονός ἔχει σχέση μέ τήν πόρνη γυναίκα, τῆς ὁποίας συγχώρεσε τίς ἁμαρτίες καί τό δεύτερο γεγονός ἀναφέρεται σέ μιά μοιχαλίδα γυναίκα, τήν ὁποία παρουσίασαν οἱ Φαρισαῖοι, προκειμένου ὁ Χριστός νά δώση ἐντολή νά τήν

λιθοβολήσουν, όπως προέβλεπε ο νόμος.

1. Ο Χριστός και η πόρνη γυναίκα

Ο Ευαγγελιστής Λουκάς περιγράφει την συνάντηση του Χριστού με την πόρνη γυναίκα της οποίας συγχώρησε τις αμαρτίες (Λουκ. ζ', 36-50). Υπάρχουν τρεις περιπτώσεις στά Ευαγγέλια πού γυναίκες, κατά την διάρκεια του δείπνου, πλησίασαν τόν Χριστό και του έριξαν μύρα στά πόδια Του και έπειτα τά καθάρισαν μέ τά μαλλιά της κεφαλής τους.

Η πρώτη περίπτωση αναφέρεται από τόν Ευαγγελιστή Ματθαίο και τόν Ευαγγελιστή Μάρκο. Ο Χριστός λίγο πρίν τό Πάθος Του ήταν στό σπίτι του Σίμωνος του λεπρού, ό όποιος ίσως είχε θεραπευθί από τόν Χριστό, και Τόν είχε προσκαλέσει στό τραπέζι. Εκεί πλησίασε μιά γυναίκα, ή όποία άλειψε μέ μύρο τά πόδια του Χριστού. Αυτή ή γυναίκα δέν φαίνεται ότι ήταν άμαρτωλός, αλλά προσήλθε στόν Χριστό και άλειψε την κεφαλή Του μέ μύρο.

Όταν οί άλλοι διαμαρτυρήθηκαν ότι τό χρηματικό ποσό πού χρειάστηκε για νά αγοράστή τό μύρο, θά μπορούσε νά δοθί στους φτωχούς, τότε ό Χριστός τούς είπε ότι αυτή ή γυναίκα έκανε μιά καλή πράξη, γιατί ήταν προετοιμασία για την ταφή Του. Άλλωστε, τούς πτωχούς θά τούς έχουν πάντοτε, Εκείνον, όμως, δέν θά τόν έχουν. Ήταν μιά μυροφόρα πρίν τις μυροφόρες (Ματθ. κστ', 6-13). Αυτό τό περιστατικό δέν αναφέρεται σέ πόρνη γυναίκα.

Τό δεύτερο περιστατικό περιγράφεται από τόν Ευαγγελιστή Ιωάννη, όταν ή Μαρία, ή αδελφή του Λαζάρου, άλειψε τά πόδια του Χριστού μέ μύρο. Όταν ό Χριστός άνέστησε τόν Λάζαρο, γράφει ό Ευαγγελιστής Ιωάννης, του έκαναν ένα δείπνο και ό Λάζαρος ήταν δίπλα στόν Χριστό και ή Μάρθα διακονούσε. Τότε ή Μαρία ή αδελφή του Λαζάρου, πήρε τό πιο άκριβό άρωμα και άλειψε από εύγνωμοσύνη τά πόδια του Χριστού και όλο τό σπίτι γέμισε από την εύωδία του μύρου. Ο Ιούδας διαμαρτυρήθηκε για την σπατάλη, έπειδή τά χρήματα θά μπορούσαν νά δοθοϋν στους πτωχούς και ό Χριστός απάντησε ότι αυτό τό έκανε για την ήμέρα τό ένταφιασμού Του. (Ιω. ιβ', 1- 8). Και εδώ δέν πρόκειται για άμαρτωλή γυναίκα.

Τό τρίτο περιστατικό μέ την άμαρτωλή γυναίκα τό περιγράφει ό Ευαγγελιστής Λουκάς στό Ευαγγέλιό του στό όποιο παρουσιάζεται ή αγάπη του Χριστού στους άμαρτωλούς, στην πόρνη γυναίκα, ή αγάπη του Χριστού στους τελώνες, στους άλλοεθνεϊς. Είναι ένα Ευαγγέλιο πού θά μπορούσαν νά τό διαβάσουν οί έθνικοί για νά δοϋν την μεγάλη αγάπη του Χριστού πρός τούς άμαρτωλούς ανθρώπους.

Έδώ, λοιπόν, ύπάρχει τό περιστατικό τό όποιο αναφέρεται στην πόρνη γυναίκα και συνέβη όχι πρίν τό Πάθος Του, όπως έγιναν τά άλλα δύο πού άνέφερα, δηλαδή τό

μέν πρώτο στά Ἱεροσόλυμα, τό δέ δεύτερο στήν Βηθανία, ἀλλά αὐτό τό περιστατικό ἔγινε σχεδόν στήν ἀρχή τῆς δράσεώς Του στήν πόλη Καπερναούμ.

Κάποιος πού ἦταν Φαρισαῖος παρεκάλεσε τόν Χριστό νά πάη στό σπίτι του νά τοῦ κάνη ἕνα δεῖπνο καί ὁ Χριστός ἀνταποκρίθηκε σέ αὐτήν τήν πρόσκληση. Γράφει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς στό Εὐαγγέλιό του:

«Κάποιος Φαρισαῖος προσκάλεσε τόν Ἰησοῦ σέ γεῦμα. Ὁ Ἰησοῦς μπῆκε στό σπίτι τοῦ Φαρισαίου καί κάθισε στό τραπέζι. Στήν πόλη ἦταν κάποια ἀμαρτωλή γυναίκα· ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ Ἰησοῦς γευματίζει στό σπίτι τοῦ Φαρισαίου, ἔφερε ἕνα ἀλαβάστρινο δοχεῖο μέ μύρο, στάθηκε πίσω κοντά στά πόδια του καί κλαίγοντας ἔβρεχε μέ τά δάκρυά της τά πόδια του καί τά σκούπιζε μέ τά μαλλιά της· τά φιλοῦσε καί τά ἄλειφε μέ τό μύρο» (Λουκ. ζ', 36-38).

Εἶναι ἕνα πολύ ὠραῖο περιστατικό πού δίνει μιά εἰκόνα ἡ ὁποία εἶναι πολύ ἐκφραστική. Λέγει ὅτι ὁ Χριστός «εἰσελθὼν εἰς τήν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου ἀνεκλίθη». Τότε δέν εἶχαν τραπέζι καί καρέκλες, ὅπως ἔχουμε ἐμεῖς σήμερα, ἀλλά ὡς τραπέζι εἶχαν ἕναν σοφρά, ὅπως ἔλεγαν οἱ παλαιότεροι. Ἔτσι ἦταν καθήμενοι, λίγο γυριστοί πρὸς τά ἀριστερά γιά νά τρῶνε μέ τό δεξιό χέρι. Καί καθώς κάθονταν μέ τόν τρόπο αὐτό, τά πόδια τους ἐξεῖχαν λίγο πρὸς τά ἔξω. Ὅποτε αὐτή ἡ γυναίκα πῆγε πίσω ἀπὸ τά πόδια τοῦ Χριστοῦ καί τά ἄλειψε μέ μύρο.

Εἶναι, δηλαδή, μιά κίνηση, χωρίς φωνή, δέν εἶπε τίποτα αὐτή ἡ γυναίκα, ἦταν μιά κίνηση τοῦ σώματος, μιά μὴ λεκτική πράξη καί μὴ λεκτική ἐνέργεια. Αὐτή ἡ γυναίκα ἔκανε τρεῖς πράξεις.

Πρῶτα ἄρχισε νά κλαίη καί μέ τά δάκρυά της ἔπλυνε τά πόδια τοῦ Χριστοῦ. Δέν ἔχουμε ἀπλῶς ἕνα δάκρυ, δέν ἔχουμε μιά συγκίνηση, ἔχουμε πάρα πολλά δάκρυα τά ὁποῖα ἔπεφταν ἐπάνω στά πόδια τοῦ Χριστοῦ. Δεύτερον, σφούγγισε τά πόδια τοῦ Χριστοῦ μέ τά μαλλιά της καί τά φιλοῦσε. Αὐτό ἦταν πάρα πολύ ταπεινωτικό γιά μιά γυναίκα. Τήν ἐποχή ἐκείνη τό νά παρουσιάζεται μιά γυναίκα νά ἔχη ξέπλεκα τά μαλλιά της καί μέ αὐτά νά σκουπίζει τά πόδια ἑνὸς ἀνθρώπου, αὐτό ἐθεωρεῖτο μιά πολύ ταπεινωτική πράξη. Ἔτσι, ἔβρεξε τά πόδια τοῦ Χριστοῦ μέ τά δάκρυά της, ὅχι μέ νερό, μετὰ τά καθάρισε μέ τά μαλλιά της καί τά φιλοῦσε. Γι' αὐτό καί ὁ Χριστός πιό κάτω, ὅταν διαμαρτυρήθηκαν οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ ἄλλοι συνδαιτυμόνες, εἶπε ὅτι αὐτή ἡ γυναίκα ἀπὸ τήν στιγμή πού μπῆκε δέν σταμάτησε νά μοῦ φιλάη τά πόδια. Ἐπλυνε, λοιπόν, τά πόδια μέ τά δάκρυά της, τά καθάρισε, τά φιλοῦσε, τά ἀσπαζόταν. Καί τρίτον ἔριξε τό μύρο στά πόδια καί γέμισε ὅλος ὁ οἶκος ἀπὸ τήν εὐωδία τοῦ μύρου.

Τότε ὁ Φαρισαῖος πού τόν κάλεσε στό τραπέζι εἶπε μέσα του ὅτι, ἂν ὁ ἄνθρωπος

αὐτός ἦταν Προφήτης θά γνώριζε τί εἶδους γυναῖκα εἶναι αὐτή πού τόν ἀγγίζει καί δέν θά τό ἐπέτρεπε. Ὁ Χριστός εἶδε αὐτές τίς σκέψεις τοῦ Φαρισαίου πού τίς ἔκανε μέσα του μυστικά καί τοῦ εἶπε ὅτι αὐτός ὅταν εἰσῆλθε στό σπίτι, δέν τοῦ ἔπλυνε τά πόδια -γιατί τότε βάδιζαν μέσα ἀπό τούς σκονισμένους δρόμους καί τό πρῶτο πού ἔκαναν ὅταν εἰσέρχονταν στό σπίτι ἦταν νά πλένουν τά πόδια τοῦ ἐπισκέπτου- ἐνῶ ἡ γυναῖκα αὐτή ἔπλυνε τά πόδια μέ τά δάκρυά της· αὐτός δέν τοῦ ἔδωσε ἕνα φίλημα, ἐνῶ ἡ γυναῖκα αὐτή δέν σταμάτησε νά φιλᾷ τά πόδια Του· αὐτός δέν ἄλειψε τό κεφάλι Του μέ λάδι, ἐνῶ ἡ γυναῖκα αὐτή ἄλειψε μέ μύρο τά πόδια Του. Γι' αὐτό καί συγχωρήθηκαν οἱ ἁμαρτίες της. Καί τότε ὁ Χριστός εἶπε: «ἀφέωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολύ· ὡς δέ ὀλίγον ἀφίεται, ὀλίγον ἀγαπᾷ». Καί εἶπε στήν γυναῖκα: «Ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι», δηλαδή συγχωροῦνται ὅλες οἱ ἁμαρτίες σου.

Ἡ γυναῖκα αὐτή δέν εἶπε τίποτα στόν Χριστό, δέν ζήτησε ἀπό τόν Χριστό ἄφεση ἁμαρτιῶν, ἀλλά μέ ὅλη τήν στάση της καί τήν ὅλη ἐνέργειά της αὐτό ἔδειχνε, ὅτι ζητοῦσε συγγνώμη ἀπό τόν Χριστό γιά τίς πολλές της ἁμαρτίες. Ἄρα εἶχε μιᾶ ἀγάπη πού ἐκφράστηκε μέ ὅλες αὐτές τίς πράξεις καί τίς ἐνέργειες.

Καί ὅταν διερωτῶντο οἱ συνδαιτυμόνες, γιά τό ποιός εἶναι Αὐτός πού συγχωρεῖ ἀκόμη καί ἁμαρτίες, ὁ Χριστός γιά νά δείξη ὅτι εἶναι Θεός, εἶπε στήν γυναῖκα: «Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην», δηλαδή σέ ἔσωσε ἡ πίστη σου, νά πορευθῇς μέ εἰρήνη στήν καρδιά σου. Δηλαδή, μιᾶ γνωστή πόρνη τῆς πόλεως Καπερναοὺμ πιστεύει ὅτι Αὐτός εἶναι Θεός ἀληθινός καί ἐκφράζει τήν ἀγάπη της. Ὑπάρχει, λοιπόν, μιᾶ πίστη καί μιᾶ μεγάλη ἀγάπη, ἡ ὁποία ἐκφράζεται μέ τόν τρόπο αὐτόν, γι' αὐτό συγχωρήθηκαν οἱ ἁμαρτίες της καί πορεύθηκε μέ εἰρήνη στήν καρδιά της (Λουκ. ζ', 39-50).

Θά λέγαμε, τρόπον τινά, ὅτι αὐτή ἡ σκηνή θυμίζει λίγο τήν θεία Λειτουργία. Πηγαίνουμε νά συναντήσουμε τόν Χριστό, χύνουμε τά δάκρυά μας, προσφέρουμε τά δῶρα μας, τά μῦρα μας, ἐκφράζουμε τήν ἀγάπη μας στόν Χριστό καί τήν πίστη. Ἐκεῖνος συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες μας καί φεύγουμε ἀπό τόν Ναό ἔχοντας εἰρήνη μέσα στήν καρδιά μας.

2. Ὁ Χριστός καί ἡ μοιχαλίδα γυναῖκα

Θά δοῦμε τό δεύτερο περιστατικό πού ὁ Χριστός συγχώρησε τήν μοιχαλίδα γυναῖκα.

Είναι καταπληκτικό αυτό τό γεγονός καί ἔγινε, ὅταν ὁ Χριστός στήν ἀρχή τῆς δράσεώς Του εἶχε πάει στά Ἱεροσόλυμα στήν ἑορτή τῆς Σκηνοπηγίας καί τό περιγράφει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης.

Ὁ Χριστός εἶχε μία σκληρή σύγκρουση μέ τούς Ἰουδαίους. Τόν εἶχαν ἀποκαλέσει πλανεμένο, δαιμονισμένο, τόν μισοῦσαν καί ἤθελαν νά Τόν συλλάβουν καί νά Τόν σκοτώσουν. Ἦταν ἡ ἑορτή τῆς Σκηνοπηγίας.

Τό βράδυ ὁ Χριστός ἔφυγε ἀπό τά Ἱεροσόλυμα καί πῆγε στό ὄρος τῶν Ἐλαιῶν. Τό πρωί ἐπέστρεψε στά Ἱεροσόλυμα. Τότε, λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης, ὅτι οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι βρῆκαν μιά μοιχαλίδα, ἡ ὁποία δημοσίως εἶχε ἀμαρτήσῃ. Καί ὁ Μωσαϊκός Νόμος καθόριζε ὅτι ἡ γυναίκα πού ἀμαρτάνει δημοσίως πρέπει νά λιθοβοληθῇ, νά τήν σκοτώνουν. Αὐτό γράφεται στό Λευϊτικό (Λευτ. κ', 10) καί στό Δευτερονόμιο (Δευτ. κβ', 22). Καί ἐπειδὴ τόν νόμο τόν ἔδωσε ὁ Θεός στόν Μωϋσῆ, καί ἐκεῖνος τόν κατέγραψε, κατ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, ἤθελαν νά φέρουν τόν Χριστό σέ μιά ἀντιπαράθεση μέ τόν Μωσαϊκό Νόμο. Ἦταν μέσα στά σχέδιά τους νά δημιουργήσουν πειρασμό καί νά προκαλέσουν τόν Χριστό.

Ποιό, ὅμως, ἦταν τό πρόβλημα; Τό πρόβλημα ἦταν ὅτι τήν ἔφεραν μπροστά στά πόδια τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ εἶπαν: «Διδάσκαλε, αὐτήν τήν γυναίκα τήν ἔπιασαν ἐπ' αὐτοφώρῳ νά διαπράττῃ μοιχεία. Ὁ Μωϋσῆς στόν νόμο μᾶς ἔχει δώσει ἐντολή νά λιθοβολοῦμε τέτοιου εἴδους γυναῖκες· ἐσύ τί γνώμη ἔχεις; Αὐτό τό ἔλεγαν γιά νά τοῦ στήσουν παγίδα» (Ἰω. η', 4-6).

Σέ ποιό σημεῖο φαίνεται αὕτη ἡ παγίδα; Ὁ Χριστός παρουσιαζόταν ἀπό τόν κόσμο ὅτι εἶναι γεμάτος ἀγάπη καί στοργή καί φιλανθρωπία, καί γι' αὐτό ὁ κόσμος ἔλεγε ὅτι αὐτός δείχνει ἀγάπη ὅχι σάν τούς Γραμματεῖς καί τούς Φαρισαίους πού εἶναι σκληροί. Γι' αὐτό οἱ Γραμματεῖς καί οἱ Φαρισαῖοι ὁδήγησαν αὐτήν τήν γυναίκα στόν Χριστό γιά νά τόν φέρουν σέ ἓνα δίλημμα. Ἐάν ὁ Χριστός ἔλεγε, βάσει τοῦ νόμου, νά τήν λιθοβολήσουν, τότε θά ἔλεγαν στόν κόσμο ὅτι αὐτός πού ὁμιλεῖ γιά τήν ἀγάπη μᾶς ἔδωσε ἐντολή νά τήν σκοτώσουμε, πού σημαίνει εἶναι ὑποκριτής. Ἐάν ὁ Χριστός ἔλεγε νά τήν ἀφήσουν ἐλεύθερη, τότε θά τόν παρουσίαζαν ὅτι εἶναι παραβάτης τοῦ Νόμου τόν ὁποῖο ἔδωσε ὁ Θεός, ἄρα δέν εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ. Πῶς εἶναι δυνατόν νά εἶναι Υἱός τοῦ Θεοῦ καί τόν Νόμο πού ἔδωσε ὁ Θεός στήν Παλαιά Διαθήκη Αὐτός νά τόν παραβαίνει; Αὕτη ἦταν ἡ παγίδα, αὕτη ἦταν ἡ πρόκληση τήν ὁποία ἔκαναν στόν Χριστό.

Πῶς ὁ Χριστός ἀντιμετώπισε αὐτό τό θέμα; Ἐσκυψε κάτω καί ἄρχισε νά γράφῃ στό ἔδαφος. «Ὁ δέ Ἰησοῦς κάτω κύψας τῷ δακτύλῳ ἔγραφεν εἰς τήν γῆν». Ἐπειδὴ ἐπέμεναν νά τόν ἐρωτοῦν ὁ Ἰησοῦς σηκώθηκε καί εἶπε: «Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν

πρῶτος βαλέτω λίθον ἐπ' αὐτήν» (Ίω. η', 6-7).

Οἱ ἐρμηνευτές προσπαθοῦν νά ἐντοπίσουν τήν αἰτία τῆς πράξεως αὐτῆς πού ἔκανε ὁ Χριστός. Μερικοί λένε ὅτι ἐνδεχομένως ἦταν μιά στιγμή πού ἤθελε νά τήν ξεπεράσῃ μέ κάποια «ἀδιαφορία». Κάποιος ἄλλος ἐρμηνευτής λέγει ὅτι κάτω ἔγραφε τίς ἁμαρτίες πού ἔκαναν αὐτοί πού κατηγοροῦσαν τήν γυναίκα, ὥστε νά τίς βλέπουν καί νά αἰσθανθοῦν ἐνοχή. Ἄλλοι λένε ὅτι ἔγραφε τά ὀνόματα τῶν γυναικῶν μέ τίς ὁποῖες εἶχαν ἁμαρτήσῃ καί αὐτοί πού κατηγοροῦσαν τήν γυναίκα, ἄρα καί αὐτοί εἶχαν πέσει στό ἴδιο παράπτωμα. Ἄλλοι λένε ὅτι ἔγραφε αὐτό τό ὁποῖο εἶπε μετά στήν συνέχεια, τό: «Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος βαλέτω λίθον ἐπ' αὐτήν», δηλαδή αὐτός ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ ἀναμάρτητος, ὁ ὁποῖος δέν ἔχει κάνει τέτοιες ἁμαρτίες καί θεωρεῖ τόν ἑαυτό του ἐντελῶς καθάρο, καί θέλει νά τηρήσῃ τόν Μωσαϊκό Νόμο, ἅς πετάξῃ πρῶτος τόν λίθο. Εἶναι σάν νά τοὺς ἔλεγε: «Ἀρχίστε νά τήν λιθοβολῆτε, ἀλλά θά τήν λιθοβολήσῃ πρῶτος αὐτός ὁ ὁποῖος εἶναι ἀναμάρτητος καί δέν ἔχει διαπράξῃ αὐτές τίς ἁμαρτίες». Αὐτό σήμαινε ὅτι ὅλοι αὐτοί ἦταν ἐνοχοί καί ἔφεραν τήν γυναίκα αὐτή γιά νά βάλουν παγίδα στόν Χριστό.

Μετά ἀπό αὐτόν τόν λόγο ἔσκυψε πάλι κάτω καί συνέχισε νά γράφῃ. Μετά ἀπό λίγο σήκωσε τά βλέμματά του καί εἶχαν φύγει ὅλοι, ἀλλά ἔμεινε μόνο ἡ γυναίκα. Εἶπε τότε στήν γυναίκα: «Γυναίκα, ποῦ εἶναι οἱ κατήγοροί σου; Κανένας δέν σέ καταδίκασε;». Ἐκείνη ἀπάντησε: «Κανένας, Κύριε». Καί τότε ὁ Χριστός τῆς εἶπε: «Οὔτε ἐγώ σέ καταδικάζω, πηγαινέ καί ἀπό ἐδῶ καί πέρα μήν ἁμαρτάνῃς πιά» (Ίω. η', 8-11). Δέν τῆς εἶπε «ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι», ὅπως εἶπε στήν προηγούμενη γυναίκα πού εἶδαμε, ἀλλά «πορεύου καί ἀπό τοῦ νῦν μηκέτι ἁμάρτανε». Ἡ προηγούμενη πόρνη μέ τήν ὅλη ἐνέργεια τήν ὁποία ἔκανε, μέ τήν πράξη τήν ὁποία ἔκανε, μέ τά μῦρα μέ τά ὁποῖα ἄλειψε τά πόδια τοῦ Χριστοῦ, δέν ἔλεγε τίποτα μέ τό στόμα της, ἀλλά ὁλόκληρη μέ τό σῶμα της ἔδειχνε αὐτήν τήν μετάνοια. Ἐδῶ, ὅμως, στήν μοιχαλίδα γυναίκα δέν τό λέγει αὐτό, δέν τῆς εἶπε σέ συγχωρῶ, ἀλλά «πορεύου καί ἀπό τοῦ νῦν μηκέτι ἁμάρτανε».

Ἀμέσως μετά -καί αὐτό εἶναι τό σημαντικό- ἀφοῦ ἔφυγε ἡ γυναίκα, ὁ Χριστός ἄρχισε πάλι νά λέγῃ ἐκεῖνον τόν περίφημο λόγο: «Εγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς» (Ίω. η', 12). Αὐτός ὁ λόγος εἶναι σημαντικός, γιατί ὑπάρχει μιά συνάρτηση μεταξύ τῶν χωρίων αὐτῶν, δηλαδή δέν μπορούμε νά διαβάζουμε τά κείμενα ἐντελῶς ξεχωριστά τό ἓνα ἀπό τό ἄλλο, ἀλλά πρέπει νά βλέπουμε τό τί προηγήθηκε, τί ἀκολούθησε γιά νά καταλάβουμε τό νόημά τους.

Ἐδῶ, λοιπόν, ἀφοῦ ἔγινε αὐτό τό περιστατικό μέ τήν μοιχαλίδα γυναίκα, ὁ Χριστός ἄρχισε νά διακηρύττῃ ὅτι Αὐτός εἶναι τό Φῶς τοῦ κόσμου καί ἐκεῖνος πού τόν

ἀκολουθεῖ δέν θά περπατᾷ στό σκοτάδι, ἀλλά θά ἔχη τό φῶς τῆς ζωῆς. Ὁ Χριστός θέλει νά πῇ ὅτι Αὐτός ὡς φῶς τοῦ κόσμου βλέπει τά πάντα καί καθορίζει τά πάντα καί βλέπει στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, βλέπει τήν ὑποκρισία τῶν Γραμματέων καί τῶν Φαρισαίων, βλέπει τί ἔχουν μέσα στήν καρδιά τους. Ἐκεῖνοι, λοιπόν, πού Τόν ἀκολουθοῦν δέν θά περπατοῦν στό σκοτάδι.

Σκοτάδι εἶναι καί οἱ ψυχές τῶν Γραμματέων καί τῶν Φαρισαίων, σκοτάδι εἶναι καί ἡ καρδιά αὐτῆς τῆς γυναίκας, ἡ ὁποία ἔπεσε σέ αὐτό τό παράπτωμα, ἀλλά ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θά ἀκολουθῇ τόν Χριστό δέν πρόκειται ποτέ νά περπατᾷ στό σκοτάδι, ἀλλά θά ἔχη τό φῶς τῆς ζωῆς, θά ἔχη σέ ὅλη τήν ζωή του τό φῶς, θά ζῇ μέσα στό φῶς καί δέν θά διαπράττει τέτοια παραπτώματα, τέτοια ἀμαρτήματα, δέν θά πέφτει ἀκόμη καί στήν πνευματική μοιχεία, πού εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τόν Χριστό πού εἶναι τό Φῶς.

Ἡ μοιχεία δέν εἶναι μόνο ἓνα σαρκικό ἀμάρτημα, ἀλλά στήν Ἀγία Γραφή ἡ μοιχεία εἶναι καί πνευματικό ἀμάρτημα, εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό. Ὅταν ὁ ἰσραηλιτικός λαός ἔφευγε ἀπό τήν ζωντανή σχέση μέ τόν Θεό καί λάτρευε τά εἰδωλα, διέπραττε πνευματική μοιχεία. Καί ἐμεῖς πού βαπτισθήκαμε καί πιστεύουμε στόν ἀληθινό Θεό, ὅταν διαπράττουμε κάποια ἀμαρτία ἢ ὅταν ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τήν Ἐκκλησία, τότε ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τόν Θεό καί διαπράττουμε μιά πνευματική μοιχεία. Ὑπάρχει καί σαρκική ἀμαρτία, ἀλλά ὑπάρχει καί πνευματική μοιχεία, ὅταν διασπᾶται ἡ σχέση καί ἡ κοινωνία μας μέ τόν Θεό.

Ἀπό τά προηγούμενα μποροῦμε νά καταλήξουμε σέ δύο συμπεράσματα.

Τό πρῶτο συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ Χριστός καταδικάζει τήν ὑποκρισία, ὅπου κι ἂν τήν συναντήσῃ. Στήν πρώτη περίπτωση ἦταν οἱ Φαρισαῖοι καί οἱ συνδαιτυμόνες πού κάλεσαν τόν Χριστό στό σπίτι γιά φαγητό καί μιλοῦσαν περιφρονητικά γιά τήν πόρνη γυναίκα πού ἔδειξε τήν ἀγάπη της στόν Χριστό. Καί στό δεύτερο περιστατικό καταδικάζει τούς Γραμματεῖς καί τούς Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι ἔφεραν στόν Χριστό μιά γυναίκα πού ἔπεσε στήν μοιχεία γιά νά τήν καταδικάσῃ, ἐνῶ οἱ ἴδιοι ἦταν ἔνοχοι σέ ἄλλα παραπτώματα. Ὁ Χριστός καταδικάζει τήν ὑποκρισία καί μάλιστα τήν ὑποκρισία αὐτῶν οἱ ὁποῖοι παρουσιάζονται ὅτι εἶναι οἱ ἄρχοντες τοῦ λαοῦ.

Τό δεύτερο συμπέρασμα εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι περιπίπτουν σέ ψυχικά καί σωματικά ἀμαρτήματα. Ἡ ὑπερηφάνεια καί ἡ ὑποκρισία εἶναι ψυχικά ἀμαρτήματα καί ἡ πορνεία καί ἡ μοιχεία εἶναι σωματικά ἀμαρτήματα πού γίνονται μέ τήν συγκατάθεση τῆς ψυχῆς.

Συνήθως ὅσοι πέφτουν σέ ψυχικά ἀμαρτήματα εἶναι ὑποκριτές. Ἀντίθετα, ὅσοι

πέφτουν σέ σαρκικά αμαρτήματα καί ἔχουν μιά ἐσωτερική εὐαισθησία, συνήθως εἶναι ἄνθρωποι πονεμένοι, βασανισμένοι, ἄνθρωποι πού ἔχουν δοκιμάσει μιά κακή ἀγάπη, βλέπουν μιά διεστραμμένη κατάσταση καί μιά βιαιότητα πού γίνεται ἐπάνω τους ἀπό ἐμπαθεῖς ἀνθρώπους.

Ἐπομένως, αὐτοί εἶναι πονεμένοι ἄνθρωποι καί αἰσθάνονται ἕναν βιασμό ἐπάνω στήν ὑπαρξή τους, καταστρέφονται τά πάντα καί τό σῶμα τους καί ἡ ψυχή τους καί οἱ σκέψεις τους καί τό ὄραμα γιά τήν ζωή κλπ. Εἶναι ἄνθρωποι τραυματισμένοι. Καί ἐπειδή εἶναι στραπατσαρισμένοι, ἄς μοῦ ἐπιτρέψετε αὐτήν τήν ἔκφραση, γι' αὐτό αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, ὅταν βλέπουν κάποιον νά τούς δείχνη μιά ἀγάπη ἄλλης φύσεως, ὅπως ὁ Χριστός ἔδειχνε μιά ἀγάπη μέ διαφορετικό τρόπο, πού προερχόταν ἀπό τήν καθαρότητά Του, ἀπό τό Φῶς Του, τότε αὐτοί οἱ ἄνθρωποι συγκινοῦνται πάρα πολύ, ξεχωρίζουν αὐτόν ὁ ὁποῖος τούς ἀγαπᾷ πραγματικά καί προσφέρονται ὁλοκληρωτικά σέ Αὐτόν.

Αὐτός εἶναι ὁ Χριστός. Αὐτή εἶναι καί ἡ Ἐκκλησία. Αὐτήν τήν ἀγάπη βρίσκουμε μέσα στήν Ἐκκλησία. Ἐχοντας αἴσθηση τῆς ἀμαρτωλότητάς μας, θά αἰσθανθοῦμε καθαρά αὐτήν τήν πραγματική ἀγάπη πού μάς δίνει ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία. Αὐτά εἶναι τά οὐσιώδη τῆς ζωῆς μας. Πρέπει νά ἀποβάλουμε τήν ὑποκρισία καί νά βλέπουμε τήν ἀλήθεια, τό Φῶς, πού εἶναι ὁ Χριστός.